

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/153/2021
Identifikačné číslo spisu: 5311207367
Dátum vydania rozhodnutia: 25.11.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Šobichová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5311207367.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v spore žalobcu Z. O., nar. X.X.XXXX, bytom H., I. H. č. XXX, prechodne bytom Y, N. č. XXX, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou VARMUS s. r. o., Palárikova č. 83, Čadca, IČO: 36 863 203, proti žalovanému P. O., nar. X.X.XXXX, bytom H., I. H. č. XXX, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Stopka, JUDr. Cisarík s.r.o., so sídlom Potočná č. 2835/1A, Čadca,, o uloženie povinnosti žalovanému upustiť a zdržať sa zásahov do vlastníckeho práva k veci, vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 11 C 148/2011, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, č. k. 8 Co 107/2019-375 zo dňa 18. decembra 2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Čadca (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 11 C 148/2011-292 z 12. decembra 2018 výrokom I. rozhodol tak, že žalovaný je povinný vydať žalobcovi kľúče od garáže bez súpisného čísla, ktorá je postavená na parc. KNC 3781- záhrady o výmere 347 m² v katastrálnom území obce H., zapísanej na LV č. XXX. Výrokom II. zakázal žalovanému brániť žalobcovi v parkovaní osobného motorového vozidla v garáži bez súpisného čísla, ktorá je postavená na parc. KNC 3781- záhrady o výmere 347 m² kat. územie obce H., na LV č. XXX v užívaní tejto garáže. Výrokom III. žalovaného zaviazal na povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Zhodnotením vykonaného dokazovania prvoinštančný súd mal preukázať, že žalobca a žalovaný sú podielovými spoluvlastníkmi v podiele jednej nehnuteľnosti, katastrálne územie H., zapísanej na LV č. XXX a to parcely KNC č. 3777 o výmere 693 m² - orná pôda, parcely KNC č. 3781 o výmere 347 m² - záhrady, parcely KNC č. 3782 o výmere 508 m² - zastavané plochy a nádvorcia a rodinného domu č. XXX postavenom na parcele KNC č. 3782. Na spoločných pozemkoch strán konaní pred 30 rokmi bola postavená drevená dvojgaráž za účelom parkovania motorového vozidla. Túto dvojgaráž do 17.2.2011,

kedy žalobcovi bolo znemožnené žalovaným parkovanie jeho osobného motorového vozidla v dvojgaráži, na spoločných pozemkoch strán v konaní bola postavená pred 30 rokmi. Na základe darovacej zmluvy RI 15/83 strany v konaní nadobudli parcely spoločne s domom do podielového spoluvlastníctva. Súd cítiac sa viazaný právnym záverom odvolacieho súdu, po zhodnotení skutkového a právneho stavu mal preukázané, že dvojgaráž bola stavaná ich otcom, žalobcom a žalovaným. Obidvomi bez obmedzenia bola užívaná od roku 1980 až do 17.2.2011. Do toho času obe strany sporu nakladali s dvojgarážou spoločne, ako so svojou vlastnou, vzájomne rešpektovali svoje právo užívať dvojgaráž spoločne a nikdy z tohto práva vzájomne sa nevyučovali. Na základe vyhodnotenia, že žalobca je podielovým spoluvlastníkom ku garáži, súd mu poskytol ochranu podľa § 126 Obč. zákonníka. Veľkosť podielu žalovaného ku garáži zistená nebola, preto mal za to, že ich podiely, teda žalobcu aj žalovaného sú rovnaké, na základe čoho poskytol ochranu žalobcovi, keďže bol narušený pokojný stav užívania dvojgaráže, vylúčením žalobcu z jej užívania. Vzhľadom k tomu, že strany v konaní nakladali spolu s dvojgarážou spoločne, ako so svojou vlastnou, vzájomne rešpektovali svoje právo užívať dvojgaráž spoločne, nikdy sa nevyučovali z užívania ani neobmedzovali, boli v dobrej viere, že bola postavená pre oboch účastníkov, tak ako to vyplynulo aj z vykonaného dokazovania, najmä svedeckých výpovedí. Za aplikácie § 129 ods. 1 Obč. zákonníka súd poskytol ochranu žalobcovi aj v tom smere, že bol oprávneným držiteľom dvojgaráže, a ako oprávnenému v súlade s § 130 ods. 2 Obč. zákonníka mu poskytol ochranu vo vzťahu k žalovanému, ktorý v rozpore s právom, zasiahol do jeho pokojného stavu. Súd ďalej vyhodnotil výpovede svedkov - Š. I., I. I., Q. O., Š. P., X. G., že v rokoch 1978 až 1980 došlo k stavbe predmetnej dvojgaráže. Túto stavbu uskutočnil žalobca spoločne s otcom účastníkov a s pomocou nebohého brata účastníkov K. O. Od postavenia dvojgaráže až do 17.2.2011 obaja, teda žalobca aj žalovaný, užívali predmetnú dvojgaráž na parkovanie svojich motorových vozidiel. 17.2.2011 žalovaný bez akéhokoľvek dôvodu a upozornenia vymenil zámok na dvojgaráži a odmietal žalobcovi umožniť parkovanie jeho osobného motorového vozidla v dvojgaráži. Svedok Z. H. nevedel sa vyjadriť, kto dvojgaráž staval, mal vedomosť iba z počutia, potvrdil skutočnosť, že v dvojgaráži parkovali obaja účastníci svoje motorové vozidlá. Žalovanému doviezol plechy, ale nevedel sa vyjadriť, na čo ich žalovaný použil. Svedok P. S. tvrdil, že pomáhal žalovanému rezať dosky na garáž a materiál chystali v čase, keď sa garáž nestavala. Nevedel, či žalovaný tieto dosky použil na stavbu garáže. Svedok Z. G. tvrdil, že pomáhal žalovanému rezať drevo a pomáhal nakladať v stavebninách betónovú dlažbu, nevedel, na čo žalovaný drevo použil, pretože býva od miesta dvojgaráže vo vzdialenosti 5 až 6 kilometrov. Z daných výpovedí svedkov nevyplývalo presvedčivo tvrdenie žalovaného, na aký účel materiál poskytnutý zo strany svedkov bol použitý žalovaným.

3. Podľa § 132 ods. 1 Obč. zákonníka vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpnu, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom.

4. Vyhodnotiac vykonané dôkazy v súdnej veci a viazanosť s právnym názorom súdu druhej inštancie, ako aj dôkazná núdza žalovaného mala za následok zmenu právneho vyhodnotenia uplatneného nároku žalobcu, ktorý ako spoluvlastník užíval dvojgaráž, postavenú na parcele KNC č. 3781 a ktoré spoluvlastnícke právo žalobca pokojne a nerušene vykonával od roku 1980 až do roku 2011, súd jeho žalobnému návrhu vyhovel v celom rozsahu. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP.

5. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 18. decembra 2020 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

6. Odvolací súd uviedol, že v preskúmvanej veci sa žalobca pôvodnou žalobou domáhal voči žalovanému uloženia povinnosti, aby upustil a zdržal sa zásahov do spoluvlastníckeho práva žalobcu, ktoré konanie žalovaného spočíva v zákaze parkovania motorového vozidla žalobcu v garáži bez súpisného čísla, ktorá nehnuteľnosť je postavená na parcele KNC č. 3781 o výmere 347 m² - záhrada, evidovaná na LV č. XXX kat. územie obce H. V zmysle podania zo dňa 1.8.2014 žalobca žiadala, aby žalovaný bol povinný vydať mu kľúče od garáže bez súpisného čísla, ktorá je postavená na parcele KNC

č. 3781 - záhrada o výmere 347 m² v kat. území obce H., zapísané na LV č. XXX a ďalej zákazu žalovanému brániť mu v parkovaní osobného motorového vozidla v garáži bez súpisného čísla, ktorá je postavená na parcele KNC č. 3781 - záhrada o výmere 347 m² v kat. území obec H., zapísané na LV č. XXX a v užívaní tejto garáže.

7. Krajský súd posledným rozhodnutím č. k. 8 Co 156/2017-272 zo dňa 25.apríla 2018 rozsudok okresného súdu č. k. 11 C 148/2011-229 zo dňa 21. decembra 2016, ktorý žalobu v celom rozsahu zamietol, zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Dôvodom bolo, že okresný súd na pokyny odvolacieho súdu v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení dostatočne neprihliadal a nevychádzal z nich. Predovšetkým nepovažoval za dostatočné vyhodnotenie svedeckých výpovedí. Preto sa súd nemohol správne vyjadriť k posúdeniu či s ohľadom na dohodu, prípadne správanie sa je zrejme, že úmyslom strán sporu bolo nadobudnutie veci do podielového spoluvlastníctva strán sporu. Okrem toho okresný súd neuviedol tiež dostatočne prečo posúdenie tejto otázky považoval za rozhodné a teda aj na základe akých právnych úvah podopretých i zákonnými ustanoveniami. Odvolací súd považoval tiež za rozhodné vyhodnotiť aj ďalšie okolnosti týkajúce sa dvojgaráže užívanej stranami sporu. Mal tak na mysli aj vysporiadanie sa s tým, že dvojgaráž bola stavaná na pozemku vlastnícky v tom čase patriacom otcovi žalobcu a žalovaného či s dobou spoločného neobmedzujúceho užívania od r. 1979/1980 až do 17.2.2011.

8. Okresný súd napadnutým rozsudkom vyhovel žalobe žalobcu majúca za preukázané, že žalobca a žalovaný sú podielovými spoluvlastníkmi v podiele jednej 1-ice označených nehnuteľností, ktoré nadobudli spoločne s domom na základe darovacej zmluvy sp. zn. RI 51/83. Na spoločných pozemkoch strán konaní pred 30 rokmi bola postavená drevená dvojgaráž za účelom parkovania motorového vozidla. Dňa 17.2.2011 bolo žalobcovi znemožnené žalovaným parkovanie jeho osobného motorového vozidla v dvojgaráži. Súd mal preukázané, že dvojgaráž bola stavaná ich otcom, žalobcom a žalovaným. Obidvomi bez obmedzenia užívaná od roku 1980 až do 17.2.2011. Do toho času obe strany sporu nakladali s dvojgarážou spoločne, ako so svojou vlastnou, vzájomne rešpektovali svoje právo užívať dvojgaráž spoločne a nikdy z tohto práva vzájomne sa nevyučovali. Veľkosť podielu žalovaného ku garáži zistená nebola, preto mal za to, že ich podiely, teda žalobcu aj žalovaného sú rovnaké, na základe čoho poskytol podľa § 126 Občianskeho zákonníka ochranu žalobcovi, podielovému spoluvlastníkovi, keďže bol narušený pokojný stav užívania dvojgaráže, vylúčením žalobcu z jej užívania. Vzhľadom k tomu, že strany v konaní nakladali spolu s dvojgarážou spoločne, ako so svojou vlastnou, vzájomne rešpektovali svoje právo užívať dvojgaráž spoločne, nikdy sa nevyučovali z užívania ani neobmedzovali, boli v dobrej viere, že bola postavená pre oboch účastníkov, tak ako to vyplynulo aj z vykonaného dokazovania, najmä svedeckých výpovedí za aplikácie § 129 ods. 1 Občianskeho zákonníka, súd poskytol ochranu žalobcovi aj v tom smere, že bol oprávneným držiteľom dvojgaráže, a ako oprávnenému v súlade s § 130 ods. 2 Občianskeho zákonníka mu poskytol ochranu vo vzťahu k žalovanému, ktorý v rozpore s právom, zasiahol do jeho pokojného stavu. Pri rozhodnutí súd vychádzal z výpovedí svedkov (Š. Y. I., I. I., Q. O., Š. P., X. G.), podľa ktorých v rokoch 1978 až 1980 došlo k stavbe predmetnej dvojgaráže a ktorú stavbu uskutočnil žalobca spoločne s otcom účastníkov a s pomocou nebohého brata účastníkov K. O.. Od postavenia dvojgaráže až do 17.2.2011 obaja, teda žalobca aj žalovaný, užívali predmetnú dvojgaráž na parkovanie svojich motorových vozidiel. Dňa 17.2.2011 žalovaný bez akéhokoľvek dôvodu a upozornenia vymenil zámok na dvojgaráži a odmietal žalobcovi umožniť parkovanie jeho osobného motorového vozidla v dvojgaráži. Z výpovedí svedkov (Z. H. sa nevedel vyjadriť, kto dvojgaráž staval, mal vedomosť iba z počutia, potvrdil skutočnosť, že v dvojgaráži parkovali obaja účastníci svoje motorové vozidlá, žalovanému doviezol plechy, ale nevedel sa vyjadriť, na čo ich žalovaný použil, svedok P. S. tvrdil, že pomáhal žalovanému rezať dosky na garáž a materiál chystali v čase, keď sa garáž nestavala, nevedel, či žalovaný tieto dosky použil na stavbu garáže, svedok Z. G. tvrdil, že pomáhal žalovanému rezať drevo a pomáhal nakladať v stavebninách betónovú dlažbu, nevedel, na čo žalovaný drevo použil, pretože býva od miesta dvojgaráže vo vzdialenosti 5 až 6 kilometrov) nevyplnulo presvedčivo tvrdenie žalovaného, na aký účel materiál poskytnutý zo strany svedkov bol použitý žalovaným. Vyhodnotiac vykonané dôkazy v súdnej veci a viazanosť s právnym názorom súdu druhej inštancie, ako aj dôkazná núdza žalovaného mala za následok zmenu právneho vyhodnotenia uplatneného nároku žalobcu, ktorý ako spoluvlastník užíval dvojgaráž,

postavenú na parcele KNC č. 3781 a ktoré spoluvlastnícke právo žalobca pokojne a nerušene vykonával od r. 1980 až do r. 2011. Súd preto žalobnému návrhu žalobcu vyhovel v celom rozsahu.

9. Podľa odvolacieho súdu rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahoval všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 CSP. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 CSP, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

10. Odvolací súd konštatoval, že teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien, po prvé ide o bremeno tvrdenia, ktoré môže privodiť jej úspech v konaní a po druhé, že musí svoje tvrdenie aj preukázať. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukázania je ustanovenie čl. 8 CSP v spojení s § 185 CSP, podľa ktorého strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Uvedený článok stanovuje dôkaznú povinnosť strán sporu v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na strane sporu a v prípade, ak neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú aj tú stranu sporu, ktorá sice navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, ale hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nie je preukázané (že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinnosti tvrdenia a povinnosti označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena, ako nositeľa dôkazného bremena. Z právnej teórie vyplýva, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené; tieto záležitosti preto musia byť primárne upravené vnútroštátnym právom a vnútroštátnymi súdmi. Ústava Slovenskej republiky neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Takisto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu, t. j. právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečia dôkazy na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

11. Žalovaný v odvolaní tvrdil, že žalobca v žiadnom prípade neunesol dôkazné bremeno nakoľko svoje tvrdenia podporil iba výsluchmi jemu blízkych osôb a známych a naopak on nielenže tvrdenia žalobcu poprel ale i predložil dôkazy - výsluchy ním označených svedkov a tvrdil, že len jemu vzniklo k predmetnej veci vlastnícke právo výstavbou - zhotovením predmetnej veci a na základe jeho vôle došlo len k dohode o spoločnom užívaní veci a oprávňujúcu žalobcu potom túto po určitý čas užívať. K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvoinstančného súdu odvolací súd dodal, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli sporové strany. pri hodnotení dôkazov, súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý

dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 192, § 93, § 205 CSP).

12. V preskúmvanej veci bolo žalobcom v konaní pred okresným súdom tvrdené, že je spoluvlastníkom hnuteľnej veci - garáže na základe ústnej dohody medzi ním a žalovaným. Na svoje tvrdenia navrhol vypočuť svedkov. Títo zhodne potvrdili, že na stavbe garáže sa podieľal aj žalobca a predovšetkým to, že garáž bola stavaná pre obidvoch. V čase stavby garáže boli pozemky, na ktorých mala stáť v bezpodielovom spoluvlastníctve rodičov žalobcu a žalovaného. Aj preto možno mať dôvodne za to, že stavba garáže sa odvíjala od súhlasu rodičov ohľadom ktorých nebolo preukázané, že by tento bol daný len žalovanému ako jednému zo synov. Na uvedené nepriamo poukazuje aj to, že následne žalobca a žalovaný nadobudli aj nehnuteľnosti patriace rodičom darovacou zmluvou do podielového spoluvlastníctva a ktoré z tohto titulu ich aj spoločne užívali. Napokon aj osobné motorové vozidlá si žalobca i žalovaný kúpili v podstate v zhodnom časovom období. Aj keď boli vypočúvaní ako svedkovia i rodinní príslušníci účastníkov konania, len pre tento vzťah nemohlo byť bez ďalšieho na ich výpovede, neprihliadnuté. Naopak len títo mohli mať vedomosti o dohodách v rodine. Napriek uvedenému boli vypočúaní aj svedkovia bez príbuzenského vzťahu k účastníkom konania a to Š. P. a X. G.. Títo tvrdili, že garáž bola stavaná otcom účastníkov konania, žalobcom a nebohým bratom K., a to za účelom parkovania motorových vozidiel. Odvolací súd sa preto nestotožnil s odvolaním žalovaného v tom, že žalobca neunesol dôkazné bremeno vo svojom tvrdení. Naopak bol to žalovaný, ktorý svoju obranu nepreukázal. Svedkovia, ktorých navrhol totiž vypočuť nepotvrdili, že garáž staval len on pre svoju potrebu a so súhlasom oboch rodičov. Aj svedok V. Z., na ktorého výpoveď žalovaný v odvolaní poukazoval v súvislosti s tým, že on doniesol drevo na stavbu a rezal ho, uviedol tiež, že nevie pre koho garáž bola, keď ju stavali obidvaja. Dôkazy o zakupovaní vecí na stavbu len žalovaným z jeho vlastných finančných prostriedkov nebolo ním preukázané. Nemohlo byť preto prihliadané na tvrdenie žalovaného, že len jemu vzniklo k predmetnej veci vlastnícke právo výstavbou - zhotovením predmetnej veci. Ak tvrdil žalovaný, že žalobca si chcel postaviť vlastnú garáž na inom mieste alebo, že garáž nebola stavaná pre dve autá, uvedené ničím nepreukázal. Nie je možné nevyhodnotiť, že stav nerušeného užívania garáže účastníkmi konania trval 30 rokov. Práve aj táto dlhá a neprerušovaná doba svedčí o tom, že mali za to, že sa garáž stavala za pomoci ich a rodinných príslušníkov pre nich v čase, keď rodičia vlastnili pozemok na nej. Uvedené dlhodobé užívanie pokojným spôsobom nasvedčuje tomu, že aj preto ku garáži pristupovali ako k ich vlastníctvu. Nebolo tiež žalovaným preukázané, že by medzi ním a žalobcom bola akákoľvek dohoda len o umožnení z jeho strany žalobcovi garáž užívať bez toho, aby bolo tvrdené a preukázané na akú dobu, či za akých podmienok a že práve v dôsledku toho potom dňa 17.2.2011 vymenil zámok na garáži a dôvodne odmietal žalobcovi umožniť parkovanie jeho osobného motorového vozidla.

13. Vo vzťahu k námietke absencie náležitého právneho posúdenia veci, odvolací súd považoval túto námietku za nedôvodnú. Odôvodnenie rozsudku dáva odpoveď na otázku o spoluvlastníctve účastníkov konania k veci. Odvolací súd zastal názor, že právu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia zodpovedá také rozhodnutie súdu, ktoré snáď i na menšom priestore, ale práve o to koncentrovanejšie ponúka v odôvodnení vysvetlenie všetkých relevantných argumentov strán a úvah súdu, ktoré viedli k určitému záveru majúcemu odraz vo výroku rozhodnutia. V danom prípade tak nedošlo nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie (neodôvodnením rozhodnutia v súlade so zákonnými požiadavkami) k znemožneniu stranám realizovať ich procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalovaný. Dovolanie odôvodnil § 421 ods. 1 písm. a) CSP podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V dovolaní žalovaný uviedol, že žalobca v konaní absolútne nepreukázal, že s poukazom na výrok prvostupňového rozsudku bola garáž v podielovom spoluvlastníctve, resp. žeby žalobcovi svedčilo k danej garáži vlastnícke právo. Podľa názoru žalovaného

v konaní riadne preukázal, že je on výlučným vlastníkom danej garáže, pretože toto vlastníctvo nadobudol výstavbou v rokoch 1977 až 1980. Garáž je bez súpisného čísla postavená na betónových kockách, o vydanie stavebného povolenia žiadané nebolo. Garáž žalovaný postavil zo svojich finančných prostriedkov bez akejkoľvek pomoci žalobcu. Garáž žalobcovi umožnil dočasne užívať. Pri stavbe mu pomáhal jeho brat, t. č. už nebohý Pavol. Pravdivosť tvrdení žalovaného potvrdili aj viacerí svedkovia. Žalobca v žiadnom prípade nepreukázal spôsob nadobudnutia akéhokoľvek vlastníckeho práva mimo oprávnenia užívať s jeho súhlasom časť dvojgaráže. Žiadna dohoda o vzniku podielového vlastníctva medzi žalovaným a žalobcom nikdy uzavretá nebola, pričom súd si nesprávne zamenil ústnu dohodu o spoluvlastníctve ako právny titul s dohodou rovnako ústnou, že žalobca je oprávnený užívať jeho dvojgaráž s jeho súhlasom na dočasné parkovanie jeho automobilu. Tvrdenú dohodu o vzniku podielového spoluvlastníctva ako právny titul žaloby, žalobca nikdy v priebehu súdneho konania netvrdil. Tento titul začal uvádzať až potom, ako to Krajský súd v Žiline v odôvodnení uznesenia sp. zn. 8 Co 454/2015 zo dňa 29. januára 2016 uviedol.

15. Žalovaný zdôraznil, že je nesprávny záver súdu uvedený v bode 29. odôvodnenia prvoinštančného rozsudku, ktoré odôvodnenie rozsudku zároveň citoval. Podľa názoru žalovaného súd nelogicky poskytol ochranu žalobcovi, že on je teda podielovým spoluvlastníkom garáže, pričom žiadne vlastnícke právo žalobcu nikdy neexistovalo ani neexistuje. Nakoľko predmetnú garáž žalovaný zhotovil sám, je to práve on komu svedčí výlučné vlastnícke právo a súd teda nesprávne vec právne posúdil, keď dospel k záveru o existencii spoluvlastníckeho vzťahu. Doposiaľ ani nie je zrejmé z akého titulu, či právneho ustanovenia vlastne súd spoluvlastníctvo vecí u žalobcu odvodil. S právnym názorom, žeby žalobca mal nadobudnúť vlastnícke právo na základe oprávnenej držby mysliac si v dobrej viere, že mu vec patrí sa mal možnosť oboznámiť až z odôvodnenia štvrtého rozhodnutia prvoinštančného súdu, pričom doposiaľ tento právny titul ani žalobcom tvrdený nebol. Vo výpovediach jednotlivých svedkov navrhnutých žalobcom bol tak zásadný rozpor, tieto za žiadnych okolností nemohli preukázať žalobcom tvrdené spoluvlastníctvo. V tejto súvislosti poukázal na konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu SR, napríklad na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Obo 52/2010, 2 Obo 66/2010, 2 Obo 102/2010, 6 Cdo 81/2010 či na rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 625/2014. I napriek uvedenému následne odvolací súd dospel k záveru, že je to práve žalovaný, ktorý nepreukázal rozhodné skutočnosti pričom v rozsudku 8 Co 107/2019 uviedol, že odvolací súd sa preto nestotožňuje s odvolaním žalovaného v tom, že žalobca neunesol dôkazné bremeno vo svojom tvrdení. Naopak bol to žalovaný, ktorý svoju obranu nepreukázal.

16. Žalovaný bol názoru, že súd prvej inštancie pochybil, keď žalobe žalobcu vyhovel, absolútne nerešpektoval skutočnosť, že zo strany žalobcu nebola preukázaná existencia spoluvlastníctva ku garáži pričom uvedené rozhodnutie je možné považovať za arbitrárne, nesúce známky svojvôle bez akejkoľvek opory v právnom poriadku. Tým viac je neprijateľný stav, kedy toto rozhodnutie bolo potvrdené aj odvolacím súdom. Daný právny názor okresného a krajského súdu, že žaloba je v celom rozsahu dôvodná nie je možné jednoznačne považovať za správny. Poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 MCdo/6/2010 ohľadne dôkazného bremena. Žalobca však podľa názoru žalovaného v konaní dôkazné bremeno neunesol. Ďalej poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Obo 52/2010.

17. K dovolaniu sa vyjadril žalobca písomne. Uviedol, že žalovaný neuvádza žiadne rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré by po hmotnoprávnej stránke spochybňovali či dokonca negovali rozhodnutia súdov oboch inštancií v tejto veci. Naopak žalovaný poukázal na rozhodnutie dovolacieho súdu týkajúce sa dôkazného bremena z čoho možno vyvodiť, že žalovaný opiera svoje dovolanie práve o nesprávnu aplikáciu dôkazného bremena súdmi oboch inštancií na daný prípad. Podľa názoru žalobcu nie je možné sa stotožniť s vyjadrením žalovaného, že dôkazná povinnosť leží v celom rozsahu na žalobcovi. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Obo 52/2010 zo dňa 24. júna 2010 pričom z uvedeného vyplýva, že dôkazné bremeno zaťažuje toho, kto z existencie skutočnosti vyvodzuje pre seba priaznivé právne následky a teda rozhodne nemožno tvrdiť, že dôkazné bremeno zaťažuje primárne žalobcu. Svedkovia súdom vypočutí potvrdili tvrdenia žalobcu o tom, že na stavbe predmetnej garáže sa podieľal aj žalobca a že garáž bola postavená za účelom parkovania motorových vozidiel oboch strán a teda

nielen pre potreby žalovaného. Ak žalovaný tvrdí, že počas celého konania nebola preukázaná dohoda o spoluvlastníctve, k tomu uviedol, že takáto dohoda nikdy nemala písomnú formu a nakoľko predmetná garáž je hnutel'nou vecou, zákon pre platnosť takéhoto právneho úkonu písomnú formu ani nepredpisuje. Z uvedeného je zrejmé, že žaloba bola podaná dôvodne a nárok bol plne preukázaný. Podľa žalobcu podať dovolanie iba z dôvodu, že žalovaný nie je spokojný s tým ako súdy oboch inštancií hodnotili unesenie, resp. neunesenie dôkazného bremena je neprípustné a ide to proti samotnému zmyslu dovolania. Vzhľadom na to navrhol dovolanie odmietnuť s poukazom na § 447 písm. f) CSP, resp. pokiaľ by najvyšší súd rozhodol o prípustnosti dovolania navrhol dovolanie podľa § 448 CSP zamietnuť.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 CSP), na to oprávnenou osobou (§ 424 CSP) zastúpenou v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

19. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

20. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

21. Podľa § 432 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

22. Podľa § 432 ods. 2 CSP dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

23. Podľa § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

24. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky následne po preskúmaní prípustnosti podmienok dovolania zo strany žalovaného, bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

26. Žalovaný v rozhodovanej veci vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Pre vymedzenie dovolacieho dôvodu podľa § 432 CSP v súlade so zákonom platí, že ustanovenie § 432 ods. 2 CSP nemôže byť posudzované izolovane, ale v spojení s ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Uvedené znamená, že pri vymedzení dovolacieho dôvodu podľa § 432 CSP dovolateľ kvalifikovane zastúpený advokátom uvedie právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizuje, ako podľa jeho názoru mal odvolací súd konkrétnu právnu otázku právne vyriešiť a zároveň ak má byť dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, musí dovolateľ špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť. Iba ak sú všetky uvedené kumulatívne podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k skúmaniu prípustnosti (a následne dôvodnosti podaného dovolania). Ak tieto podmienky splnené nie sú, dovolací súd dovolanie odmietne podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP.

27. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku je relevantná len taká otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky nižšie uvedené znaky: a) musí ísť o otázku riešenú odvolacím súdom, ktorá je buď hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho charakteru, b) spôsob

jej vyriešenia odvolacím súdom zakladá odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c) odvolací súd na jej riešení založil svoje rozhodnutie, d) uvedená otázka musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, e) ide o otázku zásadného právneho významu, t. j. takú, ktorá je významná nielen pre prerokovávanú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky a f) vždy musí ísť o otázku právnu, nie skutkovú; ak niektorý z týchto znakov chýba, dovolanie nie je podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP prípustné. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 158/2017).

28. Dovolací súd pritom uvádza, že prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP je daná len vtedy, ak sa odvolací súd pri vyriešení právnej otázky skutočne odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, pričom dovolateľ je povinný tvrdený odklon v dovolaní preukázať. Naopak prípustnosť dovolania nezakladá všeobecnú nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu (resp. jeho právnymi závermi), lebo všeobecné tvrdenia dovolateľa, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu.

29. Najvyšší súd ako dovolací súd zároveň poukazuje na rozhodnutie - uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21. augusta 2018 pod sp. zn. 3 Obdo 42/2018, ktoré zároveň bolo prijaté aj v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 83, z ktorého právna veta vyplýva: „Ak dovolateľ odôvodnil prípustnosť dovolania odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, potom je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku už právne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť.“

30. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a) CSP musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). So zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie taká otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine) ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

31. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP musí byť riešená odvolacím súdom a odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie. Pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na dvoch alebo viacerých (z hľadiska merita rozhodnutia rovnocenných) dôvodoch, z ktorých každý jeden len samostatne bol súdom považovaný za kľúčový (v tom zmysle, že so zreteľom naň bolo treba žalobu buď zamietnuť alebo (naopak) žalobe vyhovieť), zaťažuje procesná povinnosť dovolateľa preukázať prípustnosť a opodstatnenosť dovolania vo väzbe na každý jeden z týchto dôvodov. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, takto dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

32. Dovolací súd zdôrazňuje tak ako vyššie uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je relevantná len otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky uvedené znaky. Ak z týchto znakov chýba čo i len jeden, nemôže byť dovolanie procesne prípustné.

33. Pokiaľ procesná strana v dovolaní prípustnosť, ktorého vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP nevymedzí právnu otázku a neoznačí rozhodnutie dovolacieho súdu, ktoré rieši právnu otázku inak, ako ju riešil odvolací súd, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (ktorú otázku a ktorú rozhodovaciu prax mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo byť neefektívne a nedosahujúce zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty odklonenia sa od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže však najvyšší súd (na druhej strane) pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávnych a hmotnoprávnych otázok, ktoré pred ním riešili prvostupňový a odvolací súd; v

opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen všeobecnej novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP ale aj konkrétnemu cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP.

34. Preto dovolací súd najskôr riešil otázku prípustnosti dovolania z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, teda či dovolateľ jasne vymedzil konkrétny, zákonom predpokladaný dovolací dôvod, či presne uviedol, ktorý konkrétny judikát uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, resp. rozhodnutie dovolacieho súdu ustálené v jeho rozhodovacej praxi nerešpektoval odvolací súd vo svojom rozhodnutí. Tento dôvod prípustnosti sa musí viazať na konkrétnu ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd. Totiž jednotnou interpretáciou zákona sa zabezpečuje jednota uplatnenia právnej úpravy v rovnakých prípadoch, zvyšuje sa právna istota a subjektom práva sa umožňuje predvídať postup súdu, ktorý právna norma ukladá alebo predvída.

35. Dovolací súd pre úplnosť uvádza, že v zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ (§ 421 ods. 1 CSP) predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletinu Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

36. Dovolateľ v dovolaní tvrdil, resp. namietal, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru o existencii spoluvlastníckeho vzťahu žalobcu a žalovaného vo vzťahu ku garáži, od ktorej sa odvíjal samotný predmet sporu. Žalovaný v tomto smere tvrdil, že garáž je v jeho výlučnom vlastníctve, ktorú nadobudol výstavbou a že žalobcovi len umožnil dočasne (bez uvedenia času) garáž užívať. Žalovaný mal za to, že vo výpovediach jednotlivých svedkov navrhnutých žalobcom bol zásadný rozpor a tieto nemohli preukázať žalobcom tvrdené vlastníctvo/spoluvlastníctvo k predmetnej garáži. V tejto súvislosti poukázal na konštantnú judikatúru NSSR napr. na rozhodnutie sp. zn. 5 Obo 52/2010, 2 Obo 66/2010, 2 Obo 102/2010, 6 Cdo 81/2010 či na rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 625/2014. Podľa žalovaného ako dovolateľa žalobca jednoznačne nepreukázal ním tvrdené vlastníctvo/spoluvlastníctvo pričom súdy prvej a druhej inštancie nelogicky dospeli k záveru, že to mal byť práve žalovaný, ktorý mal preukázať opak. V tomto smere poukázal aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 MCdo 6/2010.

37. Podľa názoru dovolacieho súdu v preskúmvanej veci žalovaný otázku relevantnú v zmysle § 421 ods. 1 CSP v dovolaní nenastolil. Prípustnosť dovolania podľa § 421 písm. a/ CSP žalovaný odôvodnil tak ako je uvedená vyššie.

38. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“.

39. V dovolaní, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí dovolateľ

špecifikovať ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu bližšou konkretizáciou rozhodnutia (rozhodnutí) dovolacieho súdu, ktoré napĺňa pojem ustálená prax dovolacieho súdu (R 83/2018 a 1 Cdo 206/2016, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 27/2017, 4 Cdo 95/2017, 6 Cdo 27/2017, 6 Cdo 35/2017, 7 Cdo 7/2018, 9 Cdo 25/2020). Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa (2 Cdo 167/2017, 3 Cdo 235/2016, 5 Cdo 13/2018, 7 Cdo 114/2018, 8 Cdo 78/2017, 9 Cdo 25/2020).

40. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, sa dovolací súd zameriava na zistenie a posúdenie vzťahu medzi dovolateľom označeným existujúcim rozhodnutím dovolacieho súdu, ktoré tvorí súčasť jeho ustálenej rozhodovacej praxe, a novým prípadom. Vychádzajúc z kontextu skoršieho rozhodnutia (judikátu) a jeho skutkového vymedzenia pri tom za pomoci abstrakcie interpretuje v judikáte vyjadrené právne pravidlo (ratio). Táto činnosť dovolacieho súdu je zameraná na prijatie záveru, či nový prípad je s ohľadom na jeho skutkový rámec v relevantných otázkach podobný alebo odlišný od skoršieho prípadu.

41. V danom prípade dovolateľ ako žalovaný sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu v otázke existencie spoluvlastníctva/vlastníctva žalobcu a žalovaného ku garáži špecifikovanej v rozhodnutiach súdov prvej inštancie a odvolacieho súdu a tiež v otázke koho zaťažuje dôkazné bremeno v tejto konkrétnej právnej veci.

42. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Podľa názoru dovolacieho súdu v preskúmvanej veci žalovaný otázku relevantnú v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP v dovolaní nenastolil. Takto žalovaným vymedzená otázka podľa dovolacieho súdu nie je otázka právna v zmysle § 421 ods. 1 CSP ale je otázkou skutkovou.

43. Riešenie skutkovej otázky (quaestio facti) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec. S istým zjednodušením možno konštatovať, že otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť, či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (questio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení (to znamená až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (viď napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 3 Cdo 218/2017, 3 Cdo 150/2017, 3 Cdo 27/2010, 4 Cdo 7/2018, 4 Cdo 32/2018, 7 Cdo 99/2018).

44. Dovolaním napadnutý rozsudok spočíva na tom skutkovom závere, že na spoločných pozemkoch strán konania pred 30 rokmi bola postavená drevená dvojgaráž za účelom parkovania motorového vozidla. Dňa 17.2.2011 bolo žalobcovi znemožnené žalovaným parkovanie jeho osobného motorového vozidla v dvojgaráži. Súd mal preukázať, že dvojgaráž bola stavaná otcom strán, žalobcom a žalovaným. Obidvom bez obmedzenia táto garáž bola užívaná od roku 1980 až do 17.2.2011, do tohto času obe strany sporu nakladali s dvojgarážou spoločne ako so svojou vlastnou, vzájomne rešpektovali svoje právo užívať dvojgaráž spoločne a nikdy z tohto práva vzájomne sa nevyklúčovali. Veľkosť podielu ku garáži zistená nebola preto súd mal za to, že ich podiely teda žalobcu aj žalovaného sú rovnaké, na

základe čoho súd poskytol s poukazom na § 126 Občianskeho zákonníka ochranu žalobcovi ako podielovému spoluvlastníkovi, kedy bol narušený pokojný stav užívania dvojgaráže vylúčením žalobcu z jej užívania. Napokon odvolací súd tiež poukázal na to, že na druhej strane žalovaný svoju obranu v tom, že on výlučne staval túto garáž pre svoju potrebu a tým pádom je on vlastníkom predmetnej garáže nepreukázal s poukazom na vykonané dokazovanie.

45. Dovolací súd uvádza, že o otázku relevantnú z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP sa nejedná pri riešení otázky, či strana sporu uniesla dôkazné bremeno, bremeno procesnej zodpovednosti za to, že v civilnom spore bude mať súd možnosť urobiť pre dostatok potrebných skutkových poznatkov rozhodnutie v prospech strany, ako si to žalovaný nesprávne vykladá. Posúdenie otázky, či strana sporu uniesla dôkazné bremeno, ktoré ju v tom-ktorom spore zaťažovalo spočíva v každom jednotlivom prípade (v každom jednotlivom civilnom sporovom konaní) na posúdenie vysoko individuálnych, konkrétnych a iných prípadoch a spravidla už nevyskytujúcich skutkových okolnostiach, ktoré sú svojou povahou jedinečné a neopakovateľné. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu takáto individuálna otázka ani nemôže mať znaky zásadného právneho významu. Dôkazné bremeno je inštitútom práva procesného, pretože je nerozlučne spojené s civilným sporovým konaním a toto bremeno tvrdenia, prejavuje sa vo výsledku sporu. Pri hodnotení dôkazov nemožno odvolaciemu súdu vyčítať pochybenia, a preto ani nemožno polemizovať s jeho závermi, ktoré žalovaný v dovolaní namieta (porovnaj napr. rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 5 Cdo 328/2012). Skutkový základ, ktorý bol zistený v základnom konaní nemožno v dovolacom konaní úspešne spochybníť. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP) a to aj vtedy, keď je v dovolaní spochybňovaný práve skutkový stav zistený odvolacím súdom.

46. Je zrejmé, že žalovaný v danom prípade vo väzbe na § 421 ods. 1 písm. a) CSP síce argumentuje nesprávnym právnym posúdením ale toto bližšie ďalej nevymedzuje. Len s týmto právnym posúdením veci odvolacím súdom sa nestotožňuje s poukazom na to, že podľa jeho názoru žalobca v konaní dôkazné bremeno neuniesol. Len takéto všeobecné konštatovanie zo strany dovolateľa v otázke právneho posúdenia veci nemôže byť takýmto spôsobom prípustné, keď najviac by si v podstate mal dovolací súd dedukovať právnu otázku pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Podľa názoru dovolacieho súdu nebol dovolací dôvod vymedzený v tom zmysle, že nebolo možné posúdiť v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

47. Navyše pokiaľ dovolateľ poukazuje na tzv. konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v časti rozhodnutí najvyššieho súdu pod sp. zn. 5 Obo 52/2010, 2 Obo 66/2010, 2 Obo 102/2010 k týmto dovolací súd uvádza, že v predmetných rozhodnutiach nejde ani o ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, keďže v predmetných rozhodnutiach ide o rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho. Takisto pokiaľ ide o rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 81/2010 a 3 MCdo 6/2010, rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 625/2014, tieto dovolateľ len uvádza vo svojom dovolaní avšak tieto neuvádza v kontexte s prejednávanej vecou, v čom konkrétne tieto rozhodnutia majú vôbec súvis s konkrétnou prejednávanej vecou, resp. v čom konkrétne sa mal odvolací súd v prejednávanej veci odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. V súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci je dovolateľ povinný výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť. Ak takáto konkretizácia uplatneného dovolacieho dôvodu súdu chýba, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené a založiť svoje rozhodnutie na domnienke o tom, ktorú právnu otázku mal dovolateľ na mysli a v tejto súvislosti vyhľadať všetky do úvahy prichádzajúce rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky.

48. Pokiaľ dovolateľ formálne namieta nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, z obsahu dovolania však nevyplýva ani žiadna právna otázka pri ktorej by sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolanie odôvodnené iba polemikou dovolateľa s právnym názorom

odvolacieho súdu, spochybňovaním správnosti jeho rozhodnutia alebo kritikou toho ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie nezakladá. V tomto kontexte je potrebné uviesť, že dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvej a druhej inštancie na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutia ani prostriedkom určeným na prehodnotenie vykonaného dokazovania. Ako už bolo vyššie uvedené odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak ako zistil odvolací súd. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom nie sú predpokladom prípustnosti dovolania, ktoré sú definované v § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 CSP. Dovolanie nie je možné odôvodniť spochybnením skutkových záverov súdov nižšej inštancie na základe tvrdeného nesprávneho vyhodnotenia dôkazov. Preto prelomenie stavu právnej istoty nastolenej právoplatnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu konštatovaním prípustnosti dovolania v danom prípade do úvahy neprichádza.

49. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd dovolanie žalovaného podľa ustanovení § 447 písm. c) a f) CSP odmietol.

50. V uznesení, ktorým bolo dovolanie odmietnuté nemusí odvolací súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania odôvodňovať (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

51. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.